

[Bertel Haarder]

sende eksempel på, at et land godt kan selv, hvis det vil.

I 1990 vil den samlede udlandsgæld udgøre over halvdelen af alt, hvad vi tjener her i landet. Vi er røget ned på tyvendepladsen, når det gælder kreditværdighed, og vi er stadig på vej nedad. Men det værste er måske slet ikke, at vi ender med ikke at kunne låne flere penge; det værste er måske, at vi har kunnet låne alle de penge, og at vi fortsat kan låne flere, for derved bliver det jo muligt for den socialdemokratiske regering at udskyde og udskyde problemerne og derved vælte ufattelige gældsbyrder over på næste generation.

Vi kunne have undgået det, hvis man f. eks. havde lyttet til venstres råd op gennem 1970'erne og havde drejet udviklingen i den rigtige retning, bøjet kurverne lidt af. Så kunne gælden mageligt have været under halvdelen af, hvad den er i dag. Venstreregeringen og de daværende støttepartier viste vejen igennem de tydelige ændringer i udviklingen omkring 1974-75, som man kan se f. eks. i den seneste lille OECD-rapport på side 31, hvor kurverne tydeligt viser, at det gør en forskel, hvem der har ledelsen, også selv om det er de samme midterpartier, der giver parlamentarisk flertal. Det bør den radikale leder tænke over, især da han åbent erkender og udtaler, at den nuværende regering klonker i det og er dårligt ledet. Det sagde han – tilmed flere gange – på et offentligt møde i Skive Folkeblads mødesal for nylig.

Den seneste udvikling i Nordsøen synes at give ham endnu mere ret. Vi havde ikke undret os, hvis forhandlingerne var gået galt under energiministerens ledelse, men at de gik galt under statsministerens ledelse, det bekymrer os. Da nu hr. Camre selv har bragt Nordsøen ind i debatten, vil jeg da gerne sige, at venstre stærkt kritiserer den konfliktløsning, som statsministeren nu lægger op til i det spørgsmål.

Når hr. Camre lige bagefter udtaler stærkt demagogisk, at socialdemokratiet ikke vil have, at Danmark bliver et land, der bliver ejet af udlandet, så vil jeg gerne spørge: hvad bygger den udtalelse på? Sidst jeg så de tal, gik det den modsatte vej, nemlig at danskerne i stigende grad investerer i udlandet, hvorimod udlandet i mindre og mindre grad investerer i Danmark. Hvad skulle den udtalelse til for? Var det et varsel om, at man er

ved at forme de slagord, der skal bruges i en kommende valgkamp, eller hvad var det egentlig for en ejendommelig udtalelse? Hvis det er med den begrundelse, man vil dyrke sine ideer om pensionskasserne, vil jeg bede om, at man finder en bedre begrundelse, før man går videre med den tanke.

Den anden økonomiske kendsgerning, som ligeledes anerkendes af al økonomisk sagkundskab, er, at det i høj grad kan nytte at føre en mere dynamisk erhvervs- og beskæftigelsespolitik, sådan som venstre og også de konservative har foreslået. Jeg nævnte Finland med den økonomiske vækst på 6 pct. i 1980, 3½ pct. i 1981, med en ledighed på kun 60.000 personer og en eksportfremgang på 20-25 pct. i år. Vi har den ene gang efter den anden fået bekræftet af regeringens egne økonomer, at en politik efter venstres linjer faktisk vil hjælpe gevaldigt på tingene og spare os for en del af den store reallønsnedgang, som regeringen styrer imod.

I foråret 1979 fortalte daværende finansminister Heinesen, det vil sige hans økonomer, det politisk-økonomiske udvalg, at en omkostningsdæmpende politik i form af en lønafdæmpning på 1 pct. på 4 år giver en merbeskæftigelse på mellem 10.000 og 15.000, samtidig med at betalingsbalancen forbedres med ½ mia kr. Det kan altså nytte.

I december 1979 satte hans efterfølger sit navn under et tilsvarende regnestykke, gående ud på, at en dæmpning af lønninger og overførselsindkomster på 1 pct. med deraf følgende omkostningslettelse vil give ca. 10.000 nye job og en betalingsbalanceforbedring på 1½ mia kr. Det er i virkeligheden blot en lidt anden måde at fordele den samme forbedring på. Det kan altså nytte også ifølge finansministerens egne beregninger.

Arbejdsgiverforeningen opstiller i en pjece det regnestykke, at 2 dyrtidsportioner ombyttet med skattelettelser giver 12.000 nye job på 2 år, 1½ mia kr.s forbedring i betalingsbalancen og 1 mia kr.s forbedring af de offentlige finanser. Især det sidste kunne finansministeren godt trænge til, efter at der på 3½ måned er blevet et gab på 5 mia kr. i hans finanslov, et gab mellem indtægter og udgifter. I øvrigt har Metals økonom, Steffen Møller, sagt præcis det samme, så det er altså ikke noget arbejdsgiversynspunkt, jeg her refererer.